

Chương 49: Quyết Đấu (3) - Thức Tỉnh

(Số từ: 2450)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:27 PM 04/06/2025

Kiểm tập luyện không được làm từ vật liệu bền.

Tôi nhớ Ellen đã nói với mình điều đó. Và việc sử dụng liên tục thanh kiếm này đã khiến sự việc này xảy ra. Một sự việc càng ít khả năng xảy ra thì càng cần nhiều điểm thành tích.

Ngược lại, nếu nó có khả năng xảy ra cao thì sẽ cần tương đối ít điểm.

Việc một thanh kiếm tập luyện bị gãy sau những va chạm liên tục, điều đó không quá bất khả thi. Vì vậy, tôi đã có thể kích hoạt sự kiện này chỉ với một lượng rất nhỏ điểm.

Chắc chắn nó có khả năng xảy ra cao hơn việc khiến một người được huấn luyện kỹ càng trong cận chiến đột nhiên ngã hoặc đầu hàng. Cuối cùng, tôi đã có thể tung một đòn bằng những phương pháp sẵn có của mình.

Biết được nỗi đau này, Art khép chặt hai chân lại, và tên trước mặt tôi ôm lấy chỗ đó, lùi lại với vẻ mặt đau đớn.

“U, ực... Cái, cái thằng chó... Cái đụ má chó đẻ nhà mày...!”

Thật không may, hắn không ngã xuống dù mồ hôi đầm đìa. Nếu hắn hồi phục khỏi trạng thái choáng váng, tôi sẽ phải chịu hậu quả nghiêm trọng hơn.

Kiểm của hắn bị gãy, nên ông Epinhauser lấy một thanh kiếm mới và ném cho hắn ta.

Tôi không thể cho hắn thời gian nhặt nó lên.

Nếu hắn hồi phục khỏi vết thương, tôi sẽ chết.

Tôi lao tới trong khi tên đó đang run rẩy sau cú đá vào chòm trái đứng, lóng ngóng cố gắng nhặt thanh kiếm tập luyện.

Rầm!

“Aaa!”

Tôi không vung kiếm, tôi dùng cơ thể mình đâm vào hắn ta. Khi nhìn Mayarton, người vẫn đang đau đớn, tôi cầm ngược thanh kiếm tập luyện của mình.

Bốp!

Sau đó, như Ellen đã chỉ cho tôi hôm nọ, tôi vả vào đầu hắn bằng thanh chắn ngang của kiếm.

Cô nói rằng nó được dùng để chống lại những kẻ địch mặc giáp nặng, nhưng bây giờ tôi đang dùng nó để làm choáng tên đó.

Bang!

“Argh! T, thăng l*²n!”

Nếu tôi có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, chuyện này đã kết thúc bằng việc đầu hấn vỡ toác, nhưng vì tôi mất rất nhiều sức nên nó chỉ khiến hấn cảm thấy đau đớn. Tôi hy vọng ít nhất hấn sẽ ngất đi.

Rầm! Bốp! Cộp! Bang!

Trong khi hấn vẫn chưa hồi phục khỏi cơn đau, tôi đá, giẫm lên và tát vào mặt hấn ta.

Tuy nhiên, cơ thể của hấn ta, vốn đã được rèn luyện đến giới hạn, không chịu bất kỳ tổn thương đáng kể nào. Hấn ngồi xồm và chịu đựng tất cả những đòn tấn công yếu ớt của tôi. Đối với hấn cũng vậy. Cuộc chiến sẽ không kết thúc nếu hấn không đầu hàng.

Hấn sẽ chỉ đợi cho đến khi hồi phục.

Rầm!

“Argh!”

Và khoảnh khắc đó đến khá nhanh. Hấn đẩy tôi ra, lùi lại một bước và đứng dậy.

Tôi không có thời gian để thư giãn. Mặt tên đàn anh này đỏ bừng, có lẽ vì hấn bị một đàn em năm nhất làm nhục.

Đây là loại quyết đấu gì vậy?

Đây chỉ là một trận cãi lộn chó má.

Đây chỉ là một cuộc cãi vã giữa những đứa trẻ không có chút lòng tự trọng, danh dự hay sự tôn trọng nào. Đôi mắt hấn sáng lên đầy sinh khí.

Biểu cảm của những người chứng kiến bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Tôi đã bất lực, nhưng vì tôi bất ngờ phản công, họ bắt đầu cổ vũ cho tôi ư? Họ thực sự nghĩ rằng tôi có thể thắng được trận này dù chỉ một chút thôi sao?

“Phải, đừng bao giờ đầu hàng. Nhé.”

Điều đó sẽ không xảy ra. Tên đàn anh vẫn đang đợi hồi phục hoặc hấn đã sẵn sàng ngăn cản tôi nếu tôi đến gần. Ngay bây giờ, hấn chỉ đang quan sát.

Tôi có thể đầu hàng ngay bây giờ. Dù sao thì tôi cũng đã trả đũa hắn rồi. Tôi có thể bỏ cuộc ngay bây giờ. Theo một nghĩa nào đó, tôi sẽ thắng nếu tôi đầu hàng ngay bây giờ.

Kiểu như: “Tôi đầu hàng bây giờ để giữ thể diện cho đàn anh đây”.

Đó sẽ là cách tốt nhất để chọc tức hắn ta.

Đó sẽ là như vậy.

“Đầu hàng? Phải, sẽ dẻo xảy ra đâu. Tao không có ý định làm điều đó đâu, tên khốn kiếp.”

Tôi muốn thắng.

“Dẻo gì?”

“Tao sẽ thắng trận này.”

Sau khi tôi cho hắn một cú đá vào chỗ đó. Nhìn khuôn mặt hắn méo mó như vậy.

Tôi nếm được vị ngọt của sự trả thù.

“Mày chỉ tung được một đòn bất ngờ hèn nhất, mà mày nghĩ mày sẽ thắng sao?”

“Phải.”

Tôi muốn thắng. Tôi muốn đánh bại tên này và huấn luyện hành vi cho hắn ta.

Tôi muốn tên khốn đó quỳ xuống trước mặt tôi và xin lỗi.

Vậy nên.

Tôi muốn thắng.

Nếu tôi thua, tôi sẽ phải quỳ trước tên đó và Art mà xin lỗi. Bị đánh đập là đáng xấu hổ, nhưng phải nói rằng mình sai khi tôi thậm chí không nghĩ rằng mình sai thì còn tệ hơn rất nhiều.

Tôi không thích điều đó chút nào. Tôi không cần một lý do lớn lao hay những khả năng thuyết phục, tôi chỉ không muốn thua. Ý là, không ai muốn điều đó cả.

Tôi phải bị tên khốn này đánh đập trong trận đấu không công bằng này rồi ngay sau đó phải quỳ xuống và xin lỗi hắn sao?

Tôi muốn thấy điều đó.

Tôi muốn thấy cái tên đó, tin chắc vào chiến thắng của mình, đã chế nhạo, giẫm đạp và đá tôi, trông như thế nào sau khi hắn ta nằm gục trước mặt tôi.

Tôi tự hỏi hã sẽ thể hiện vẻ mặt khốn khổ như thế nào, phủ nhận thất bại của mình và cho tôi thấy một bộ dạng thậm chí còn xấu xí hơn.

Tôi muốn khiến người đã khiến tôi như thế này còn tệ hơn nữa.

Do đó.

Tôi muốn thắng.

Tôi khao khát muốn thắng.

Tên đó tiến đến chỗ tôi. Đòn tấn công cuồng nộ này không chỉ thổi bay kiếm của tôi, nó sẽ phá vỡ mọi thứ trong cơ thể tôi. Nếu tôi để đòn tấn công tiếp theo trúng, sẽ không có cách nào đứng dậy được nữa.

Cũng có giới hạn trong việc chịu đựng chỉ bằng sự kiên cường.

Việc làm gãy một thanh kiếm tập luyện khác sẽ khó xảy ra, vì vậy nó sẽ tốn nhiều điểm hơn. Có lẽ thậm chí là không thể.

Tôi sẽ không có cách nào để thắng nếu tôi không thể chịu đựng được đòn đánh tiếp theo đó.

“Mày định đánh bại tao bằng cách nào, hả? Sao mày không cho tao xem?”

Tôi không có bất cứ thứ gì như vậy.

Tuy nhiên.

Dù sao thì tôi vẫn muốn thắng. Chỉ vì không có cách nào để tôi thắng, điều đó không có nghĩa là tôi bị cấm không được muốn. Tôi không thể thắng, nhưng tôi vẫn có thể có mong muốn chiến thắng.

Tôi cần nhìn thấy hắn nằm dưới chân tôi bằng mọi giá.

“À...”

Đó là lúc tôi nhận ra.

Tôi đã nghĩ rằng mình không nên đến vì dù sao thì tôi cũng sẽ thua.

Tôi biết mình sẽ thua, nhưng tôi phải chiến đấu với hy vọng chiến thắng.

Không, đây thậm chí không phải là điều tôi muốn. Nó thậm chí còn không gần với thứ tôi muốn.

Không có cách nào để thắng, và thế mà tôi vẫn muốn thắng ngay cả trong tình huống này khi tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thua, tôi muốn nắm lấy chiến thắng, và tôi muốn chắc chắn về chiến thắng của mình.

Bây giờ tôi đã nhớ rõ ràng những gì mình phải làm.

Tôi nín thở khi nhìn tên đó đang đến gần.

“Làm thế quái nào mà mày định thắng?”

Hắn từ từ tiến đến với nụ cười xảo quyết trên môi.

Bằng cách nào?

“Đéo biết.”

“Quái gì?”

Câu trả lời đã được quyết định từ lâu rồi. Tôi nhìn tên đó đang cầm kiếm.

“Dù sao thì tôi cũng sẽ thắng.”

Tôi đang cứng đầu trong tình huống này.

Tôi không biết làm thế nào tôi sẽ thắng, nhưng tôi biết rằng dù sao thì tôi cũng sẽ thắng.

Đây chỉ là một trò hề.

“Mày bị điên rồi.”

Mayarton dường như nghĩ rằng tôi đã phát điên vì bị đẩy đến giới hạn. Đó cũng là điều khuôn mặt của những người khác nói với tôi.

Không. Không phải vậy. Tôi nhận ra điều này bằng cách suy nghĩ hợp lý về nó, không phải vì tôi bị đẩy vào một trạng thái cực đoan nào đó. Tôi chỉ nhận ra sức mạnh của mình hoạt động như thế nào.

Tên của sức mạnh của tôi là Tự Âm Thị, vì vậy tôi phải áp dụng nó cho chính mình. Tôi phải tự tin vào nó.

Nó không chỉ là việc muốn thắng.

Nó thậm chí không chỉ là một dự đoán về chiến thắng của chính tôi.

Ngay cả khi không có cơ hội chiến thắng, tôi vẫn phải liên tục nghĩ rằng mình sẽ thắng. Tôi phải thực sự tin vào điều đó.

Đó là cách nó được sử dụng.

Đó là sức mạnh tôi có. Nó không phải về những gì người ta muốn, khao khát hay mong mỏi.

Không có lý do, nguyên nhân hay cơ sở nào cho nó, nhưng mình phải tin một cách mù quáng rằng nó sẽ xảy ra. Than vãn như một

đứa trẻ, khẳng khẳng như một kẻ ngốc. Chỉ khi tôi hoàn toàn và toàn tâm tin rằng nó sẽ xảy ra thì sức mạnh của tôi mới thức tỉnh.

Nếu tin vào nó đủ tốt, nó sẽ xảy ra bất kể nguyên nhân hay lý do.

Khả năng này sẽ ban cho tôi sức mạnh như vậy.

"Hãy nhìn đây."

Siêu Năng mạnh mẽ nhất cuối cùng sẽ phát triển thành Ma Ngôn.

“Dù sao thì tao cũng sẽ đánh bại mày.”

[Thức tỉnh – Tự Ám Thi]

Đó là sức mạnh của tôi.

Rầm!

Sau khi đến gần hơn, như thể không thể chịu đựng được việc nhìn tôi nữa, hắn hạ thấp thân trên và lao về phía tôi.

Bang!

“Oạch!”

Tôi phản ứng với những cử động mà lẽ ra mình không thể phản ứng được và vả vào mặt hắn bằng kiếm của mình.

Rầm!

Mayarton ngã xuống đúng chỗ sàn nhà nơi hắn bắt đầu lao tới. Hắn đã gục xuống đất.

Tôi không cảm thấy đau đớn và vết thương trên khắp cơ thể.

Tôi đang ở trong một trạng thái phấn khích tột độ khi túm lấy tóc của tên khốn đang run rẩy này.

“Khụ... ực...”

Hắn dường như không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Những phản ứng xung quanh chúng tôi cũng vậy. Sẽ là không thể tin được khi thấy kẻ mà vừa nãy còn khó khăn lắm mới di chuyển được cơ thể lại đột nhiên thể hiện sức mạnh như vậy.

Tôi túm tóc hắn và đập đầu hắn xuống sàn nhà lần nữa.

Bang!

“Ừc!”

Bang!

“Gaaark!”

Rầm!

“Khự!”

Cơ thể Mayarton run rẩy sau khi tôi đập đầu hấn ba lần xuống sàn phòng tập. Giống như ông Epinhauser không can thiệp khi tôi bị đánh, ông cũng không can thiệp khi tôi đập đầu Mayarton xuống sàn phòng tập. Ông chỉ đứng nhìn. Đó là một mức độ bình tĩnh đáng sợ.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

“Đầu hàng đi.”

“Hả. Haa... H-Hã... Hã...”

“Dù sao thì mày cũng sẽ thua nếu bất tỉnh. Mày có muốn tao đập vỡ đầu mày cho đến khi ngất không? Với tao thì được thôi.”

Bang!

“Khự!”

Bang! Bang! Bang!

Giữa cuộc đảo ngược hoàn toàn vô lý này, tôi lại túm lấy mái tóc rối bù của Mayarton và bắt hắn nhìn thẳng vào tôi.

“Tao đã nói rồi.”

“Ư... Ừc...”

“Dù sao thì tao cũng sẽ đánh bại mày.”

Một thực tế buộc phải xảy ra.

Tự Âm Thị là loại năng lực như vậy. Niềm tin vô lý của tôi càng lớn thì sức mạnh của tôi càng tăng.

Niềm tin mơ hồ của tôi vào chiến thắng của chính mình dường như vừa đủ để thắng Mayarton. Khoảnh khắc tôi nhận ra cách sử dụng nó, tôi đã có thể tin vào kịch bản này. Dù sao thì, tôi chắc chắn mình có thể thắng.

Không có sự điên cuồng, tàn nhẫn, ác ý hay niềm vui nào trong đôi mắt hắn ta.

Đôi mắt đó chỉ tràn ngập nỗi sợ hãi và sự không hiểu trước tình huống này. Tốt.

Thật tốt khi trở thành một đối tượng đáng sợ.

Thậm chí còn tốt hơn khi kẻ sợ hãi tôi lại là tên đã đè tôi xuống và đánh tôi cho đến tận bây giờ.

“Nào, nói tao nghe đi, đàn anh gì đó ời. Mày đã học ở Temple lâu hơn tao hai năm, mày có thể chất tốt hơn và kiếm thuật cũng tốt hơn tao rất nhiều.” Tôi không thể nhìn được cười và hét lên.

“Bây giờ mày thử nói với mấy đứa năm nhất rằng mày là một thằng năm ba như cút xem, hả!”

Tôi có thể cảm thấy những người xung quanh sợ hãi trước tiếng gầm điên cuồng của tôi.

“Không muốn sao? Vậy thì để tao đánh cho mày tỉnh dậy ở trần phòng y tế nhé?”

Tôi nhấc đầu hấn lên cao để lại đập xuống sàn.

“T-tôi... Tôi xin thua.”

Cuối cùng tôi đã có thể nghiền nát lòng tự trọng của hấn và khiến hấn đầu hàng. Ông Epinhauser thẳng thừng thông báo kết quả.

“Tôi tuyên bố Reinhardt là người chiến thắng.”

[Hoàn thành Nhiệm vụ Sự kiện – Quyết đấu với Art]

[Bạn nhận được 600 Điểm Thành Tích làm phần thưởng cho chiến thắng của mình.]

Sau đó.

Với thông báo chiến thắng của tôi, mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading